

”SAFTBYGDA” INNERST I SOGNEFJORDEN

Alle plasser har utsikt til fjord og fjell hos Kjørnes camping.

Folk flest forbinder Sogndal med fotballklubben som har Fosshaugane til hjemmebane, samt saft og syltetøy fra Lerum. Saftbygda er følgelig kjælenavnet på dette trivelige stedet innerst i Sognefjorden. Bobil- og caravanfolket bør dessuten merke seg Kjørnes camping der den ligger på Sogndals solside som en fin base for alle aktiviteter området har å by på. I 2014 ble Kjørnes kåret til Norges beste campingplass, hvilket er forståelig.

Vi havnet der ved en tilfeldighet, takket være at den bobilappen vi hadde lastet ned ikke var helt up to date. Den ledet oss til Stedje camping nær sentrum i Sogndalsfjora, noe som passet oss da vi kun trengte en overnatting før reisen videre. Det appen tydeligvis ikke hadde fått med seg er at Stedje ble avviklet som campingplass for en tid siden. Dermed falt valget på Kjørnes camping og fjordhytter, hvor vi sjekket inn for kommende natt. Etter innsjekk kunne vi bare plassere bobilen der vi fant det best, ble vi fortalt. Alle plasser har tilgang til strøm og utsikt mot fjorden takket være terrassene som er anlagt i skråningen, så det var bare å velge og vrake.

Allerede den første kvelden etter å ha gjort oss kjent med plassens fasiliteter, vurderte vi å bli et døgn til, der vi satt i solstolen med utsikt til fjell og fjord.

Neste dag gikk vi inn til bygdas sentrum; Sogndalsfjora. En forfriskende tur på ca. 3 km, som startet i lett duskregn, men innen vi kom til byen måtte vi oppsøke nærmeste klesforretning da vi trengte shorts og t-shirts for bytte med jeans og jakke som ikke egnet seg i den tropesolen vi kunne nyte fra blå himmel resten av dagen.

Dermed var vi klare for å rusle rundt blant husene i den koselige småbyen som klynger seg sammen ved elva der den strømmer ut mot fjorden. Deretter fulgte vi den nye, flotte strandpromenaden, forbi det ærverdige Hofslund Fjordhotell, innen vi fortsatte mot sentrum. Litt senere fant vi ut at dette ble bygget ved den gamle skysstasjonen der det også var tinghus, gjestgiver og handelsvirksomhet i gamle dager.

Ganske uoppmerksomme snublet vi nærmest over en statue av

REISE

Borgund stavkirke fra 1100-tallet er en av de mange stavkirkene i området. Den regnes som den best bevarte og mest særpregede stavkirken i landet.

På en vandring rundt i småbyen kan man bli rent nostalgisk med både fotoforretning og musikkbutikk langs Fjorevegen.

På parkanlegget nær brua over Barsnesfjorden kan man slå seg ned med nistekurven og bade på stranden like ved.

Gjest Bårdsen. Vi var helt uvitende om at utbryterkongen og Norges svar på "Robin Hood-myten" fra 1800-tallet, har sine aner i bygda. Statuen viser hvordan han tilbrakte mange år som livstidsfange på Akershus festning. Under lunchen på Go'bitens uteservering ved det lokale kjøpesenteret tok vi beslutningen om å forlenge oppholdet.

Vel hjemme fikk vi en prat med Eli Helga Grimsen som driver gården og den helårsåpne campingplassen sammen med mannen Terje Kjernes. Hun fortalte at gårdens historie kan skrives tilbake til 1600-tallet da den var eid av adelsmannen Byrge Juel. Hun og mannen har bygget opp plassen i de 20 årene siden den beskjedne oppstarten i 1990. Det var mye skog å felle, for å gi plass til sanitæranlegg og hytter, samt planering av veier og plasser innen stedet kunne stå frem slik det nå gjør, hvor over 100 plasser har strøm tilgjengelig, fortalte hun. I det flotte service-

Gjest Bårdsen som er hugget ut i Iddefjord-granitt av billedhugger Stig Eikaas står sentralt i Sogndalsfjæra.

bygget fikk vi gjort unna en tiltrengt vask av sommerferieklær.

På spørsmål om hva vi kunne oppleve i nærheten utover det å kose oss på campingplassen, svarte Eli Helga at i løpet av en times kjøretur med bil er det mulig å nå mange attraksjoner, hvor hun innledningsvis anbefalte Urnes stavkirke som er landets eldste, og oppført på Unescos verdensarvliste. I tillegg til denne ligger det stavkirker i Kaupanger, Hopperstad og Borgund i overkommelig avstand fra campingplassen. Noe senere i ro og mak ved bobilen filosoferte vi over bakgrunnen for at så mange stavkirker er samlet her innerst i Sognefjorden, uten å komme frem til annet enn at området må ha hatt lange tradisjoner for kontakt med den siviliserte omverdenen i tidligere tider.

– Og så har vi Jostedalbreen da, som er den største breen i fastlandseuropa, fortsetter Eli Helga orienteringen, innen hun forteller om Breheimsenteret i Jostedalen (nasjonalt

Servicebygg med kjøkken og terrasse mot fjorden. Bruken av fellesarealene var i tråd med de gjeldende koronarestriksjonene.

informasjonssenter for Jostedalbreen nasjonalpark) ved foten av Nigardsbreen. Den forteller også om villreinenes kår i området ved breen. I Fjærland ligger dessuten Norsk Bremuseum (Bremuseet informerer hvordan breene fungerer og hvordan de oppstod.) Det har i tillegg en egen avdeling med forskning om hvordan breene påvirkes av klimaet og vice versa, får vi vite.

Utover dette er det selvfølgelig mulig med turer på Sognefjorden som er Norges lengste med sine 204 km. Dette kombinert med en dybde på 1300 meter og at den omkranses av opptil 1700 m høye fjell, gjør at National Geographic har kåret fjorden til verdens beste reisemål. En arm av hovedfjorden; den smale, ville og dramatiske Nærøyfjorden er dessuten ført opp på Unescos verdensarvliste. - Men dette er bare noen av attraksjonene dere kan nå med plassen som base, avrunder Eli Helga orienteringen med.

– Med så mye spennende å by på så holder det vel ikke med en dag ekstra? undrer vi.

– Nei, egentlig ikke, svarer hun på sitt klingende sognemål, - ei eldre dame som campet her, likte seg så godt at hun forlenget oppholdet langt utover det planlagte for å kunne utforske alt hun ønsket å oppleve.

I samtalens løp forteller Eli Helga at hun bodde nær storbyen Oslo i mange år, men visste at hun en gang ville hjem til det gode og frie livet i Sogndal. Dette leder oss til spørsmålet om hvorfor campingen verken har bomber eller porter, noe som innebærer at man kan kjøre inn og ut igjen uten å ha vært innom resepsjonen.

– Risikerer dere ikke at noen utnytter denne friheten? spør vi. - Vel, det hender nok, men vi baserer driften på tillitt til våre gjester, og at de fleste er ærlige og vil gjøre opp for seg. Det går stort sett bra, forteller hun og tilføyer; - vi tar gjerne en

kveldsrunde for å sjekke at alt er i orden med tanke på brannsikkerhet og slikt. Enkelte ganger hender det at noen tar seg til rette utover det akseptable, men det er intet stort problem, understreker hun, - for vi tenker at det vi risikerer å tape på denne friheten oppveies ved at vi unngår kostnader til investering og drift av porter og bomber. I så måte følger vi Rema-filosofien om at det enkle er ofte det beste, og det har fungert fint så lenge vi har drevet her.

Om noen ønsker en dagstur med bobilen, er de sikret den samme plassen de hadde ved tilbakekomst? vil vi vite.

– Ja, da setter vi bare et opptattskilt på plassen så er den reservert, smiler Eli Helga.

Vi hadde dessverre ikke mulighet til å bli mer enn den ekstra dagen vi hadde bevilget oss, da et barnebarn ventet ved et ferjeleie for å bli med på resten av ferieturen. Dermed måtte de pittoreske fergerutene til Gudvangen eller Flåm, hvorfra man kan bli med den spektakulære Flåmsbanen, vente til en annen gang. Vi valgte den korte fergeturen over fjorden til Fodnes og fortsatte derfra mot Borgund stavkirke, hvor vi gjorde en stans innen vi fortsatte videre opp langs den legendariske Lærdalselva. Om det var noen prominenser som stod med vadestøvler ved elvebredden er usikkert. Kanskje var det kongen eller selveste "Slow-hand" Clapton som stod med vann til knes da vi fór forbi. Kong Harald og gitarguruen tilbringer gjerne noen dager langs denne berømte lakseelva, har vi lest et sted.

Etter hjemkomsten fra turen langs Vestlandsfjordene står de to dagene i Sogndal igjen som en av turens flotteste opplevelser, hvor vi kunne nyte tropesol mellom fjell og hav i gangavstand til et hyggelig bygdesentrum.

Tekst og foto: Torodd Lie